

POLITIET

POLITIDIREKTORATET

Det kongelige justis- og beredskapsdepartement
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

Deres referanse
13/5833

Vår referanse
2014/01088-6 312

Dato
11.04.2014

Forslag til endring i politiloven § 14 – adgang for kommunene til å forby tigging på offentlig sted

1. Innledning

Vi viser til Justis- og beredskapsdepartementets høringsbrev av 21.03.2014 om ovennevnte.

Kommunens adgang til å regulere visse forhold på offentlig sted er hjemlet i politiloven § 14, hvoretter kommunen kan gi bestemmelser i politivedtekter om de forhold som er listet opp i bestemmelsenes punkt 1 til 8. Overtredelser av påbud eller forbud gitt i medhold av denne bestemmelsen straffes etter politiloven § 30 nr. 4.

Departementet foreslår å endre politiloven § 14 nr. 8 for å åpne for at kommunene i sine politivedtekter kan gi bestemmelser om:

” [...] forbud mot tigging på offentlig sted. Det kan fastsettes vilkår for tigging, herunder at den som vil tigge må melde seg for å motta aktuell informasjon.”

Forslaget innebærer at en kommune i sin politivedtekt kan forby tigging i kommunen. Alternativt kan kommunen gi bestemmelser om at tigging kun er tillatt på nærmere bestemte vilkår, for eksempel på nærmere angitte steder og/eller til nærmere bestemte tider.

Politidirektoratet har forelagt høringen for samtlige politidistrikt. Vi har mottatt svar fra Asker og Bærum, Oslo, Nordre Buskerud, Søndre Buskerud, Vestoppland og Romerike politidistrikt, hvorav sistnevnte ikke har kommentarer av materielt innhold. Høringssvarene følger vedlagt i kopi.

Politidirektoratet vil innledningsvis understreke at tigging først og fremst er et sosialt problem som derfor ikke alene lar seg løse ved kriminalpolitiske tiltak. Samtidig kan tigging settes i sammenheng med alvorlig kriminalitet, herunder menneskehandel.

Når Politidirektoratet i flere år har tatt til orde for en gjeninnføring av et forbud mot tigging, har dette særlig vært på bakgrunn av de erfaringer som er gjort i Oslo politidistrikt,

Politidirektoratet

Post: Postboks 8051 Dep., 0031 Oslo
Besøk: Hammersborggata 12
Tlf: 23 36 41 00 Faks: 23 36 42 96
E-post: politidirektoratet@politiet.no

Org. nr.: 982 531 950 mva
Bankgiro: 7694.05.02388

med ikke utbetydelige ordensproblemer, utrygghet blant befolkningen og utbredt vinningskriminalitet. I brev av 04.06.2012 viste i vi i vår begrunnelse til at:

”Det er krevende for politiet at tiggere er lovlig når man samtidig ser at det er utfordringer med å opprettholde ro og orden samt å bekjempe kriminalitet knyttet til tigger-miljøet. Det stiller politiet overfor dilemmaer når privatpersoner og næringsdrivende melder fra, og forventer at politiet skal ”rydde opp”. Her som ellers må det lokale politiet gjøre sine prioriteringer av de oppdrag som skal løses. En kriminalisering vil formentlig gi en nedgang i tilstrømmingen av tiggere og således avhjelpe de utfordringer dette medfører. En kriminalisering vil også tilrettelegge for en mer effektiv utnyttelse av utlendingsloven og bortvisningsinstituttet.”

Denne situasjonen har ikke endret seg. Oslo politidistrikt uttaler::

”Det er ingen tvil om at det er behov for å innføre regulering vedr tiggere, som viser seg stadig mer problematisk for byen, politiet, det alminnelige publikum og tiggerne selv. Det store antallet bostedsløse lever under vanskelige forhold, og skaper stedvis uholdbare miljømessige belastninger i deler av byen. Det synes også å være slik at det synlige innslaget av tiggere i gatebildet blir stadig mer omfattende, i motsetning til flere andre europeiske byer og for så vidt også andre byer i Norge. Oslo politidistrikt har over flere år tatt til orde for at situasjonen nå er blitt slik lovgiver mente kunne være grunnlag for å revurdere opphevelsen av tiggerforbudet, jf også høringsbrevet s. 2.”

Vi vil nedenfor under punkt 2 knytte noen generelle betraktninger til den foreslåtte lovtekniske reguleringen av tiggere. I punkt 3 gir vi nærmere synspunkter på endringsforslaget.

2. Generelle kommentarer

Gjeldende bestemmelse

26. juli 2013 fikk politiloven § 14 første ledd et nytt punkt 8 vedrørende pengeinnsamling, hvorefter det i politivedtekt kan:

”gis bestemmelser[...] om eller overlates til politiet nærmere å utforme bestemmelser om vilkår for å opprettholde den offentlige ro og orden, berunder med hensyn til tid og sted, for den som vil samle inn penger på offentlig sted til egne eller andres formål. Adgangen til å sette vilkår kan også omfatte den som vil framføre sang og musikk eller stille til oppvisning eller fremvisning. Politiet kan gis adgang til å pålegge meldeplikt og føre et register over dem som har meldt at de vil samle inn penger på offentlig sted. Kongen gir forskrift om registeret i henhold til politiregisterloven § 14.”

Bestemmelsen slik den lyder i dag, hjemler en adgang til å regulere alle typer ”pengeinnsamlinger”, samt fremføring av sang, musikk og andre oppvisninger/ forestillinger som skjer på offentlig sted. Videre kan politiet pålegge meldeplikt og registrere meldepliktige.

Selv om lovendringen trådte ”i kraft straks”, har det ikke blitt fastsatt noen politivedtekter etter det nye regelverket. Dette skyldes dels at forutsetningen i forarbeidene skapte usikkerhet med hensyn til hva som skulle kreves av kommunene av sosialpolitiske tiltak – noe som også vanskeliggjorde direktoratets legalkontroll – dels at en har avventet en registerforskrift.

Departementet går inn for å fjerne forutsetningen i forarbeidene til dagens lovgivning om at kommuner som regulerer pengeinnsamling må tilrettelegge ”for grunnleggende sosialpolitiske tiltak”, idet det ikke antas å være hensiktsmessig å koble sammen en ordensmessig regulering med krav om sosialpolitiske tiltak overfor en målgruppe. Politidirektoratet er enig dette.

Sentral eller lokal regulering av forbud mot tigging

Politidirektoratet mener at et forbud mot tigging bør reguleres i sentral lovgivning. Vi viser til at forbud mot tigging er et vanskelig politisk spørsmål, og at dette i seg selv tilsier at det bør reguleres i lov og ikke overlates til hver enkelt kommune gjennom lokale forskrifter. Spørsmålet om kriminalisering har som påpekt i høringsbrevet også en side mot forholdet til menneskerettighetene, noe som etter vår oppfatning også taler for en sentral regulering. Vi savner her også en nærmere drøftelse opp mot prinsipper for kriminalisering som beskrevet i Ot.prp. nr. 90 Om lov om straff (straffeloven) kapittel 7 (side 82-93).

Vi mener videre det er uheldig å legge opp til en ordning med ulik regulering fra kommune til kommune, og hvor tiggingen vil kunne forflytte seg fra sted til sted. En lokal regulering vil også medføre at politiet – som håndhevende myndighet for bestemmelser om ordensmessige forhold – potensielt vil måtte forholde seg til flere regelsett innen for hvert politidistrikt, og med ulike regionale soner innenfor hver enkelt kommune. En lokal regulering vil også gjøre regelverket mindre tilgjengelig. Flere politidistrikter påpeker også disse forholdene.

Et tiggeforbud som vil ramme også en tigger som sitter passiv med koppen sin uten å representere en ordensforstyrrelse, vil heller ikke ha en nær saklig sammenheng med de øvrige forhold som i dag er regulert i Justis- og beredskapsdepartementets normalpolitivedtekt for kommunene¹. Her vil det imidlertid kunne være glidende overganger. Vi viser til at normalpolitivedtektens § 3 om ”Ro og orden på offentlig sted” inneholder bestemmelser om at ”ingen må delta i oppløp, sammenstimling, støy eller bråk som forstyrrer den alminnelige orden eller ferdse”. Bestemmelsen er ifølge kommentarene ment å supplere strl. § 350, som retter seg mot slagsmål, skrik, fornærmelig oppførsel eller annen utilbørlig atferd.

Oslo politidistrikt uttaler i samme retning:

”Oslo politidistrikt mener at et tiggeforbud er sentral justispolitikk, og for politiets del er det utilfredsstillende å legge reguleringen til kommunen. En konsekvens av dette er at selv om den foreslåtte endringen av politiloven § 14 blir gjennomført, er det ikke gitt at det blir noen hensiktsmessig regulering å håndheve for Oslo politidistrikt, idet det er kommunens vedtak som avgjør hva som blir lov og ikke lov i hovedstaden. Oslo politidistrikt har merket seg at høringsbrevet uttaler at kommunen må finne frem til en regulering i samråd med politiet, men hva det til

¹ Ordningen med kommunale politivedtekter for orden og renhold på offentlig sted skriver seg fra siste halvdel av forrige århundre og har sin bakgrunn i at kommunene den gang hadde ansvaret for politiutgiftene, samtidig som politiet ivaretok andre kontroll- og forvaltningsoppgaver av ”kommunal” karakter, bl.a. knyttet til bygningskontroll, brannvesen, sunnhetskontroll og renholdstilsyn. Sammen med ”generalfullmakten” og reguleringen i løsgjengerloven, var politivedtektene tidligere politiets viktigste verktøy i den daglige håndheving av offentlig ro og orden. Vedtagelsen av politiloven medførte omfattende endringer i dette bildet, primært ved at ordensfullmaktene og adgangen til å regulere demonstrasjoner mv. ble oppgradert og tatt in i loven, jf. pl §§ 5, 7 og 11. (Politirett, 2004., Auglænd m.fl. s. 79-80)

enhver tid er politisk flertall for lokalt er selvsagt usikkert. Dette er ikke tilfredsstillende for politiet, som uansett politisk flertall har oppgaven med å trygge orden i byen. [...]

En lokal lovgivning som vil være ulik fra kommune til kommune, og kanskje også forskjellig i ulike deler av kommunen, vil føre til stor mobilitet i virksomheten: Dersom tigging er tillatt noen steder og forbudt andre, vil tiggere flytte på seg, snarere enn opphøre med virksomheten. Her snakker vi om omfordelingseffekten av en lokal regulering.

Hvis tigging blir forbudt i enkelte kommuner og tillatt i andre, eventuelt at tigging blir tillatt på ulike vilkår i forskjellige kommuner vil det bli en betydelig utfordring å formidle på en effektiv måte hva slags tigging som er tillatt hvor, ikke minst hensett til at hoveddelen av gruppen man ønsker å regulere virksomheten til ikke forstår norsk eller andre hovedspråk, og hvor mange også anfører å være analfabeter.”

Søndre Buskerud politidistrikt uttaler:

”Dersom myndigheten til å innføre forbud mot tigging legges til de ulike kommuner, vil man i praksis fort få en ulik håndtering av tiggerne.

Storbyene vil trolig være de første som vil forby tigging og tiggerne vil da sannsynligvis flytte seg til kommunene rundt storbyene som i sin tur vil måtte vurdere innføring av forbud.

Det vil også skape en usikkerhet med hensyn til rettstilstanden om hvor det er lov og hvor det ikke er lov å tigge. Videre vil politimesteren understreke betydningen av en enhetlig nasjonal sanksjonering i forhold til så vel straffelovgivning som utlendingslovgivningen. Man kan ikke se at disse spørsmålene er berørt i høringen.

Politimesteren i Søndre Buskerud politidistrikt mener derfor at dersom det innføres et forbud mot tigging, må dette gjøres på landsbasis. Bare innenfor ett og samme politidistrikt vil det kunne medføre uheldige forskjeller som kan bli utfordrende å håndtere.

For øvrig er politimesteren enig i at et eventuelt forbud kan hjemles i politiloven og straffesanksjoneres i henhold til den.

Det må være en selvfølge at forbudet skal praktiseres overfor alle grupper av tiggere.”

Asker og Bærum politidistrikt:

”Dersom den enkelte kommune skal gis anledning til å innføre et tiggeforbud, vil dette for øvrig kunne få store konsekvenser for nabokommunene. Det er nærliggende å anta at et eventuelt forbud mot tigging i Oslo kommune, vil kunne medføre en endret situasjon i våre 2 kommuner.”

En annen konsekvens av regulering i politivedtekter – selv om forbud skulle vise seg å bli den gjennomgående løsningen – er at forbudet vil være begrenset til det som skjer på ”offentlig sted” eller som har virkning på offentlig sted.

I normalpolitivedtekten § 1 er "offentlig sted" definert slik: "Med offentlig sted forstås gate, vei, herunder fortau, sti, park, torg e.e., bru, brygge, kai, strand, anlegg eller annet sted som er alminnelig beferdet eller bestemt for alminnelig ferdsel." Dette fordrer nærmere grensedragninger, for eksempel i forhold til tigging som skjer ved å oppsøke publikum på bopel, inne på serveringssteder og på uteserveringssteder som er anlagt på et i utgangspunktet offentlig sted (plass, fortau).

Nærmere om håndheving av forbud i politivedtekt

En regulering av tigging i lokale politivedtekter, som har sin straffetrussel i politiloven, vil også ha konsekvenser som må vurderes og avklares i forhold til en hensiktsmessig håndheving av bestemmelsene.

Oslo politidistrikt uttaler:

"Å overtre et straffebud skal fortrinnsvis møtes med en konsekvens. I dette tilfellet er det åpenbart at man ved å åpne for å innføre et forbud mot en virksomhet, ønsker at den ulovlige virksomheten skal reduseres eller opphøre. Overtredelse av politivedtektene straffes etter politiloven § 30, 1. ledd nr 4 med "bøter eller fengsel inntil 3 måneder". At strafferammen etter politiloven er så vidt lav, kan bety at et tiggeforbud vil kunne ha en beskjeden konsekvens. Det betyr at overtredelse ikke gir hjemmel for pågrep etter strpl. § 171. Å bøtelegge personer uten fast bopel som ikke kan pågripes og tas med til politistasjon er ikke uten praktiske utfordringer. For personer/grupper som ikke er bosatt i Norge, er det av beskjeden konsekvens å vedta et forelegg som i praksis ikke kan inndrives. Å nekte vedtakelse vil kreve atskillig arbeid i form av stevninger, avvikling av rettssaker osv."

Politidirektoratet har tidligere tatt til orde for utvisning som et effektivt virkemiddel mot tigging. I departementets høringsbrev av 15.02.2013 drøftes det hvorvidt utlendingsregelverket gjør det mulig å bort- eller utvise EØS-borgere som tigger i Norge. Departementet konkluderer her med at "Tigging er i dag tillatt i Norge, og det anvendes ikke sanksjoner mot norske borgere som tigger. Dette tilsiter at EØS-borgere som tigger, heller ikke kan utvises på dette grunnlaget alene."

Departementet har i ettertid utgitt rundskriv GI-02/2013 av 17.06.2013 – "Instruks om justering av utvisningspraksis for utlendinger som er straffet for overtredelse av straffeloven § 257 og § 391 a". Instruksen gjelder utlendinger som vurderes utvist etter utlendingsloven § 66 første ledd bokstav c (ilagt straff eller særreaksjon for et forhold som kan føre til fengselsstraff i mer enn tre måneder) og § 122 første ledd ("utvisning av hensyn til offentlig orden eller sikkerhet"). Instruksen gir anvisning på at UDI skal vurdere å fatte vedtak om utvisning dersom utlendingen har vedtatt forelegg for simpelt tyveri, jf. strl. § 257 og naskeri, jf. strl. § 391 a. Strl. § 391 a har en strafferamme på "bøter eller fengsel inntil 6 måneder eller begge deler", mens strafferammen i § 257 er "bøter eller fengsel inntil 3 år". Politiloven § 30 har en strafferamme på "bøter eller fengsel i inntil 3 måneder". Vi har for øvrig merket oss den nylige interpellasjonsdebatten om hurtigbehandling i domstolene av saker mot kriminelle utlendinger og behovet for gode samarbeidsrutiner mellom politiet og UDI.

Etter Politidirektoratets oppfatning er det uheldig å velge en lokal regulering av tigging også av hensyn til en effektiv håndheving gjennom utvisningsinstituttet. Dersom det legges til rette for et regelverk som er ulik for ulike kommuner, vil det være vanskelig å argumentere for at brudd på en lokale forskrift skal kunne danne grunnlag for innreiseforbud, jf også

våre betraktninger overfor under punkt 2. Forholdet mellom overtredelse av et eventuelt lokalt forbud i politivedtektene og utvisning etter utlendingsloven er ikke berørt i høringsbrevet.

Fra Oslo politidistrikts uttalelse hitsettes:

”En vesentlig omstendighet for en effektiv håndhevelse av straffebed vil kunne være forvaltningsmessige konsekvenser som følger med, og det er vår erfaring at utvisning er et effektivt virkemiddel. Utvisning som følge av overtredelse av politiloven er etter gjeldende praksis ikke mulig. Det vises her til ”*instruks om justering av utvisningspraksis for utlendinger som er straffet for overtredelse av straffeloven § 257 og § 391 a*” (tyveri og naskeri), samt UDIs rundskriv RS 2010-022 og 024 om veiledning om de nedre grensene for bortvisning og utvisning av utlendinger som er ilagt straff i Norge. Instruksen fra 2013 er av relevans for vurderingen av behovet for en konsekvent utvisningspraksis for de som overtrer et tiggeforbud, idet det vises til samfunnsmessige belastninger mv, men strafferammen for tigging vil i utgangspunktet være for lavt for utvisning. I tillegg understreker instruksen at det må foretas en ”*forholdsmessighetsvurdering*” hvor bl.a. forholdets alvor tas i betraktning. Igjen – et forbud som er opp til kommunene å vurdere straffbarheten av, som vil bety at det som er forbudt i kommune A vil være lov i kommune B, kan kanskje vanskelig betegnes som ”alvorlig”.

Dersom et forbud mot tigging ikke kan sanksjoneres med utvisning, vil det ha mindre effekt, og også medføre arbeid som trolig vil ha liten betydning for den situasjonen som man – i alle fall i Oslo – har et påtrengende behov for å få endret. Hvordan en overtredelse av et forbud i politivedtektene kan sanksjoneres med forvaltningsmessige reaksjoner er ikke drøftet i høringen.

Den tilsynelatende enkleste måten å løse problematikk i forhold til forvaltningsmessige reaksjoner er å heve politilovens strafferamme.”

For øvrig viser vi til Oslo politidistrikts beskrivelse av regulering av og praksis for tigging i Danmark, herunder det nære samarbeidet mellom Københavnpolitiet og Udlændingestyrelsen.

Oslo politidistrikt konkluderer med at:

”Det tette samarbeidet mellom politiet i København og utlendingsmyndighetene synes effektivt, og en tilsvarende ordning vil trolig kunne være effektiv også i Oslo. Dette forutsetter imidlertid at brudd på et eventuelt tiggerforbud vektlegges tilstrekkelig ved vurdering av spørsmålet om utvisning fra Norge.”

3. Nærmere om forslaget

Hva som skal anses som ”tigging”

Det fremgår av høringsbrevet at med ”tigging” menes

”å be tilfeldige personer om penger eller andre midler. Et eventuelt forbud mot tigging vil ikke ramme en organisert innsamling til veldedige eller allmennyttige formål når innsamlingen er registrert i Innsamlingsregisteret, og pengeinnsamleren dokumenterer tilknytning til innsamlingen.

Politidirektoratet legger til grunn at dette ikke er ment å oppstille et absolutt krav om registrering i Innsamlingsregisteret for at pengeinnsamling ikke skal anses som tigging, og at sporadiske innsamling som skoleelever som samler inn penger til et felles reiseprosjekt ikke omfattes av bestemmelsen.

Oslo politidistrikt uttaler seg i samme retning og tar i tillegg til orde for ”at en aktivitet ikke kan anses som tigging selv om ”innsamlingen” er registrert i Innsamlingsregisteret. Det avgjørende må være hvordan handlingen fremstår.”

Videre foretar departementet følgende avgrensinger av begrepet:

Gatemusikanter eller personer som fremfører kunstneriske forestillinger og ber om vederlag vil som utgangspunkt ikke sies å tigge. Tilsvarende vil gjelde for den som selger gjenstander, der virksomheten vil falle under regler for salg.”

Oslo politidistrikt uttaler at det bør kunne anses som tigging dersom en ”kunstnerisk forestilling” etterfølges av aktivt og pågående innsamlingsvirksomhet hvor den enkelte tilskuer forsøkes avkrevd penger, eller svært pågående selgere av verdiløse gjenstander som ikke har noen tilknytning til noen kommersiell og organisert virksomhet. Politidirektoratet er enig i dette.

Når det gjelder fremføring av musikk og andre kunstneriske forestillinger, synes departementet ved formuleringen ”som utgangspunkt” å ta høyde for at det kan være en del kunstneriske opptredener som i realiteten er en fordekt tigging.

Vi legger videre til grunn at unntaket for salg av gjenstander ”der virksomheten faller inn under regler for salg”, er ment å omfatte salg som er en del av vanlig næringsvirksomhet og med fast utsalgssted, mens f.eks. slag av roser som foregår gatelangs eller på serveringssteder vil kunne anses som fordekt tigging.

Adgangen til å sette vilkår

Departementet foreslår å ”opprettholde adgangen til alternativt å sette vilkår for tigging” – mest praktisk om tid og sted for når tigging kan foretas. Nytt i forhold til gjeldende bestemmelse er imidlertid at det er opp til kommunen å fastsette vilkår for tigging.

Søndre Buskerud politidistrikt uttaler:

”Dersom det ikke innføres et generelt forbud mot tigging, vil politiet være avhengig av at adgangen til å sette vilkår for tigging opprettholdes. I så fall er det viktig at vilkårene som settes er enhetlige. Det kan være vanskelig å sette vilkår som fungerer godt. Dette viser erfaringene bl.a. fra Oslo, jfr. særlig Oslo politidistrikts uttalelse referert i høringsbrevet fra departementet.

Oslo politidistrikt er av håndhevingshensyn i mot en adgang til å sette vilkår:

”Oslo politidistrikt har tidligere også stilt seg negativ til en regulering som innebærer en soneinndeling av områder tigging er tillatt eller forbudt, evt også i kombinasjon med tidsmessige reguleringer. Med det antall tiggere som finnes i Oslo vil en slik ”delvis” regulering være komplisert å overholde og å håndheve – i tillegg til at den vil være svært krevende å formidle til potensielle tiggere. Tiggere finnes allerede i de

fleste bydeler, slik at det ikke synes å være grunnlag for å styre tiggere til konkret angitte områder hvor tigging skal være lov.”

”Oslo politidistrikt fastholder at for Oslo må løsningen være å forby tigging uansett. Politiet kan ikke håndheve et regelverk som endrer seg fra gate til gate, eller avhengig av tid på døgnet. Et formål med å innføre regulering av tigging må være å tilstrebe en reduksjon av antall tiggere, som finnes i et slikt omfang at det skaper problemer for bruk av nabolag og bruk av friområder, skaper samfunn hvor levekårene er uakseptable osv.”

Politidirektoratet legger til grunn at eventuelle vilkår må fremgå klart av politivedtektene og at kommunene må gå i dialog med politiet for å sikre at man fastsetter vilkår som vil være mulig å håndheve for politiet. Denne forutsetningen bør etter vår mening fremgå klart av lovteksten, for eksempel ved å ta inn ”... i samarbeid med politiet...”.

Vi antar videre at det fortsatt vil være tale om å fastsette vilkår av ordensmessige hensyn og ut fra politiets konkrete erfaringer med ordensforstyrrelser, jf. departementets høringsbrev av 15.02.2013. Vi viser her også til det som fremkommer ovenfor om behovet for klargjøring av hva som er å anse som offentlig sted.

Meldeplikt

Det heter i høringsbrevet (side 10) at departementet ”*ønsker å videreføre muligheten for kommunene til å innføre en slik meldeplikt.*” Samtidig fremgår det at hensikten med en meldeplikt hos politiet ”*må være å formidle informasjon til de som ønsker å tigge i kommunen om lokale forhold og aktuelle regler*”.

Politidirektoratet vil bemerke at den foreslåtte meldeplikten synes å ha en annen begrunnelse enn den eksisterende, slik at det ikke er tale om en ren ”*videreføring*”. I gjeldende bestemmelse er meldeplikten knyttet opp mot en registrering for å holde oversikt over hvem som til enhver tid samler inn penger – enten det skjer til vedkommende selv eller andre. I forslaget til ny bestemmelse er kommunen gitt adgang til å oppstille meldeplikt som et av flere vilkår for tigging. Begrunnelsen for denne meldeplikten er at tiggerne skal få nødvendig informasjon hvor og når tigging kan skje, og ikke en registrering.

Departementet går videre bort fra å opprette et sentralt register over pengeinnsamlere og foreslår at hjemmelen for å opprette et slikt register utgår.

Dette gir samlet sett grunn til å stille spørsmål ved om politiet bør være adressat for meldingene. Politidirektoratet anser at dette ikke er en del av politiets kjerneoppgaver, eller en oppgave som vil understøtte disse.

Oslo politidistrikt uttaler sammenfallende:

”Oslo politidistrikt har tidligere uttalt seg tydelig mot innføring av meldeplikt for pengeinnsamlere, og begrunnet dette ut fra flere hensyn og omstendigheter – manglende nytteverdig og uforsvarlig bruk av politiets ressurser var noen av dem. Noen slik meldeplikt er heller ikke blitt innført i byens politivedtekter. Vi har ikke endret standpunkt. Om politiet har behov for å få oppgitt personalia av en person som tigger, har vedkommende en straffesanksjonert plikt til å besvare, og opplysningene kan føres i vaktjournalen. Å innføre en meldeplikt for å kunne ”*formidle informasjon til de som ønsker å tigge om lokale forhold og aktuelle regler*”, (jf også

høringsbrevets henvisning til Bodø, hvor politiet informerer om ”hvilke muligheter Bodø kommune kan by på”) synes utenfor politiets oppgaver. Hensett til at departementet har valgt å legge regulering av tigging til kommunale vedtekter, synes det naturlig å legge en evt slik adgang til å ilegge meldeplikt til kommunen.”

Vestoppland politidistrikt uttaler:

”Vedrørende ordning med meldeplikt og registrering, er det viktig å være klar over at administrasjon og oppfølging med tilhørende registrering vil kunne gå utover politiets arbeid med andre politioppgaver. Det gis derfor støtte til departementets forslag om at hjemmel for å opprette et sentralt register utgår.”

For øvrig viser vi til vårt brev av 09.04.2013 om anslag over Oslo politidistrikt ressursbruk ved meldeplikt for pengeinnsamling.

* * *

Med hilsen

Kristine Langkaas
seksjonssjef

Gunnvor Hovde
seniorrådgiver

Saksbehandler:
Gunnvor Hovde
Tlf: 23364129

Vedlegg:
6